

LBRIS

We know
books

Aurora

r o m a n

Adrian Victor Vank

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2023

Cuprins

PARTEA I.

1.....	9
2.....	41
3.....	50
4.....	54
5.....	64
6.....	69
7.....	88
8.....	92
9.....	109
10.....	114
11.....	120
12.....	123
13.....	130
14.....	132
15.....	151
16.....	163
17.....	167
18.....	170
19.....	173
20.....	178
21.....	185

PARTEA a II-a.....	195
1.....	197
2.....	200
3.....	211
4.....	216
5.....	233
6.....	236
7.....	240
8.....	242
9.....	245
10.....	254
11.....	260

PARTEA a III-a.

1.....	277
2.....	285
3.....	290
4.....	295
5.....	299
6.....	302
7.....	307
8.....	310
9.....	314
10.....	318
11.....	322
12.....	326
13.....	329
14.....	334

PARTEAa IV-a.

1.....	339
2.....	343
3.....	349

4.....	352
5.....	357
6.....	361
7.....	364
8.....	369
9.....	372
10.....	375
11.....	380
12.....	384

1.

Tratamentul îi tulburase toate simțurile, alterase toate ancorele cu care ființa rațională se leagă de realitate. Uneori, vedea ca prin ceață și nu-și putea ține echilibrul. Renunțase să mai iasă din casă neînsoțită, iar mai târziu a renunțat la orice ieșire, cu excepția drumurilor la clinică pentru chimioterapie. Nici gustul nu mai era prietenul ei, dar situația nu era atât de gravă ca în cazul vederii și al echilibrului. S-a obișnuit relativ rapid cu faptul că ceea ce mesteca nu mai avea gustul cunoscut. Probabil creierul primea informații eronate de la receptori. Poate semnalul se deteriora pe traiectul nervos gură-creier. Cu mirosul a fost o bătălie pierdută de la început. A început să-și simtă mirosul propriului corp ca fiind cadaveric. La început, i s-a părut că miroase a ființă ajunsă la bătrânețe, „miros de carne obosită”, scrisese în jurnal, apoi, după alte câteva ședințe de terapie, mirosul a devenit de nesuportat. Nu știa dacă este doar o senzație sau este mirosul ei real. O îngrozea gândul că persoanele cu care interacționează ar putea simți acel miros de carne putredă. A trecut de la produsele de igienă personală cu miros discret și elegant la cele cu miros strident. Înainte de boală,

mintea ei asociase mirosurile parfumurilor stridente cu urletele unei vampe isterice. Pe una dintre paginile jurnalului notase cu majuscule „MAI BINE MIROS A CURVĂ DECÂT A HOIT”.

Telefonul a vibrat de două ori.

Tăblia de sticlă a măsuței de cafea a preluat vibrațiile și le-a amplificat, iar pe ecranul negru al telefonului a apărut conturul unui plic. Aurora oprise sonorul telefonului înainte de a intra la ultima ședință de chimioterapie și nu l-a mai pornit după ce corpul ei a înghițit porția de lichid sintetic. A plecat simțindu-se rău. A ajuns acasă, dar a uitat de telefon. Era istovită. Chiar și drumul până la mașina în care o aștepta Vladimir, deși a fost dusă cu căruciorul de o infirmieră, i s-a părut epuizant. În mașină a stat cu capul rezezat de geam și cu ochii întredeschiși, a urmărit jocul norilor pe cerul de decembrie. Vladimir a ajutat-o să urce până în camera ei și a lăsat-o să se refacă. Știa că este de prisos să-i vorbească după agresiunea chimică asupra corpului ei slăbit. Nici măcar în zilele în care nu avea ședințe de chimioterapie nu mai comunicau. Aurora a întins mâna spre telefon. Nu a ajuns la el, i-a atins marginea metalizată cu vârful degetelor și s-a răzgândit. Și-a spus în gând: „Inutil”. Boala a făcut-o să se întoarcă cu totul către propria persoană. Într-o lume a tăcerii autoimpuse, își diseca fiecare gest, oricât de mărunț ar fi fost acesta. Demersul era descurajant, deoarece fiecare analiză se încheia cu aceeași concluzie: inutil. Viața sub povara bolii devenise o succesiune de gesturi inutile. Așa s-a întâmplat și cu

telefonul – după ce degetele ei i-au atins marginea, Aurora a conchis că era inutil să-și consulte căsuța poștală. Ce informație relevantă i-ar fi putut transmite cineva în contextul în care nu-i era destul de limpede dacă mai avea o lună sau două de trăit? Oricum, încă din prima lună de boală se dezabonase de la toate site-urile de la care primea periodic informații despre filme, cărți și piese de teatru. Apăsă repetat pe butonul de dezabonare și își spunea: „*Inutil*”.

Diagnosticul l-a primit într-o seară mohorâtă de toamnă. Prima reacție a fost să-i spună lui Vladimir că de-abia în acel moment a realizat la ce folosesc serile mohorâte de toamnă, apoi a plâns câteva zile. Mai întâi în brațele lui Vladimir, apoi singură. Într-o dimineață, a realizat că plânsul nu ajută la nimic și s-a cufundat în tăcere. Citise undeva, nu-și mai amintea unde, că fericirea are cea mai simplă formulă, că nu este altceva decât lipsa durerii, iar acum regreta că a irosit o mulțime de momente în care ar fi putut să se simtă fericită în această cheie simplă.

Telefonul a mai vibrat de două ori.

A zărit cu coada ochiului numele apelantului: *Peter*. Nu avea chef să vorbească cu Peter, deși era unul dintre cei mai buni prieteni. *Prieten de suflet*, obișnuia să-i spună, dar acum, în noua realitate, în succesivă zilnică a inutilităților, pierduse sensul acestei sintagme. În lunile de tăcere, în dialogurile ei interioare, stabilise cu valoare axiomatică faptul că moartea nu este o experiență colectivă, chiar și dacă este vorba despre prieteni de suflet. În jurnalul ei, Aurora notase:

„Moartea este suprema experiență individuală care i-a fost dată omului să o trăiască.” Noapți întregi s-a gândit la cât de ciudată era ideea că omul își trăiește propria moarte și de-abia după aceea moare. Moartea o trăiești și, după ce te seacă trăitul ei, o mori. Nu știa care era partea mai înspăimântătoare: trăitul morții, perioada în care mori în fiecare zi de mai multe ori gândindu-te la moarte, sau muritul ei. A realizat că Peter nu o apelase pentru a avea o discuție cu ea, telefonul vibrase doar de două ori, ci doar semnalase ceva, probabil faptul că el îi trimisese mail-ul pe care îl primise cu câteva minute înainte. Un resort interior situat dincolo de voința ei paralizată de trăitul morții a făcut-o să se ridice de pe canapea și să ia telefonul de pe măsută. A deblocat ecranul și a deschis căsuța de mail. Într-adevăr, era un mail primit de la *Peter și Lena*. Lena era soția lui Peter, o roșcată scundă, dezghețată și tot timpul cu zâmbetul pe buze. Vladimir obișnuia să o numească *optimistă incurabilă*. Peter și Lena aveau o singură căsuță de e-mail. La început i s-a părut ciudat, dar explicația dată de Peter a fost lămuritoare: *O familie are o singură cutie poștală agățată lângă ușa de intrare, prin urmare, chiar dacă este poștă electronică, nu avem nevoie de mai multe cutii poștale. Așa sunt eu*, obișnuia să spună el, *conservator*. Un conservator simpatic, cu barba lui roșie și statura unui luptător viking.

Vladimir și Peter au copilărit împreună, pe aceeași stradă. Au fost colegi de bancă până la terminarea liceului. Au urmat facultăți diferite în cadrul

aceleiași universități. Greutățile prin care au trecut împreună au cimentat relația de prietenie. Fiind singuri la părinți, au ajuns să se considere frați. Aurora știa primul cuvânt din mail-ul lui Peter: *Salutare!* Era cuvântul pe care îl folosea în mesajele scrise și vocale, întotdeauna același. A deschis mail-ul și a citit: „Salutare, peste două zile începe săptămâna poveștilor! Ne vedem la cabană! Lena și Peter.” Uitase cu totul de săptămâna poveștilor. A întors capul spre calendarul agățat lângă fereastră și a văzut că era 22 decembrie. Peter avea dreptate, peste două zile ar fi trebuit să înceapă săptămâna poveștilor la cabana lui Oleg.

În fiecare an, în ajunul Crăciunului, se întâlneau la cabana lui Oleg, o cabană izolată într-o depresiune înconjurată de un masiv muntos. Acolo, în decorul hibernal perfect, citeau povești scrise de ei în timpul anului. Jocul fusese născocit de Oleg după ce acesta a realizat că discuțiile lor se reduc la clișee: întâmplări benigne de la locul de muncă, mașini, cumpărături, politică sau alte teme futille. În urmă cu șase sau șapte ani, stăteau cu câte o cană de vin fiert în livingul cabanei. Se uitau unii la ceilalți fără să scoată o vorbă. Epuizaseră subiectele benigne. Au scos telefoanele și fiecare a intrat în lumea virtuală proprie. Șase oameni în aceeași încăpere, iar singurele zgomote care se auzeau erau cele ale mesageriilor de pe telefoane și ale aprecierilor acordate pe site-urile de socializare. Un vid total de comunicare interumană reală, vie. Oleg a fost singurul, sau poate primul care a realizat ridicolul situației. A făcut pe telefon un grup

de discuții introducând în grup numerele de telefon ale celorlalte cinci persoane din living. A trimis un mesaj comun: *Hei!*, după care a fotografiat livingul și a trimis fotografia celorlalți, pe grupul nou creat. Imaginea era teribilă – șase oameni în aceeași încăpere, fiecare concentrat pe telefonul propriu. La primirea fotografiei, reacțiile au fost variate, dar exclusiv virtuale, animăluțe drăgălașe și foarte dinamice sau emoticoane stupide. Oleg a lăsat telefonul pe masă și a spus:

— Suntem șase persoane în aceeași încăpere, nu putem comunica prin viu grai, dar devenim foarte spontani atunci când reacționăm din bula virtuală în care ne-am îngropat.

Aurora și-a amintit că a perceput constatarea lui Oleg ca pe o palmă usturătoare. A fost de neuitat acea seară. Oleg a propus ca, din următorul an, fiecare să citească povești scrise în timpul anului.

— Săptămâna poveștilor, pfff!, a exclamat verbal și onomatopeic Lena. Asta sună foarte pueril, a adăugat cu o notă de dezamăgire în glas.

Ceilalți nu au avut nicio reacție, ochii lor s-au întors spre Oleg în așteptarea unui semn. Oleg s-a încruntat și a fixat-o pe Lena nu cu cea mai prietenoasă privire. Știa foarte bine că Lena nu era pricepută la alegerea cuvintelor într-o conversație, chiar dacă era între prieteni sau între străini, așa că s-a folosit de reacția ei pentru a lovi acolo unde știa că o doare:

— Draga mea, a început el cu un ton cât se poate de calm, sunt ferm convins că această treabă puerilă,

între noi fie vorba, puteai să folosești cuvântul „copilăresc” în loc de „pueril”, te poate ajuta la îmbogățirea vocabularului și cu alte cuvinte decât cele pe care le folosești atât de neîndemânatic.

Lena a încasat lovitura în plin și a realizat că a reacționat deplasat.

— Oricum, a continuat Oleg, dacă tu consideri că a discuta despre supermarketuri, politică, mașini, prețuri sau ce s-a mai întâmplat la birou este un semn de maturitate, te afli într-o regretabilă eroare.

Apoi s-a ridicat în picioare, din doi pași a ajuns la șemineu, s-a rezemat de acesta și a continuat cu tristețe:

— Ieri, la micul dejun, am reușit să vorbim doar chestiuni irelevante. Peter era foarte încântat de faptul că poate asculta muzică la căștile wireless, chiar dacă el este la etaj iar telefonul la parter, Vladimir și-a exprimat, pentru a mia oară, încântarea față de consumul redus al noii sale mașini, Alice a închinat o adevărată odă mașinii noastre de spălat vase cu nu mai știu câte simțuri, de parcă ar fi o ființă rațională, Lena ne-a povestit ce năzbâtii a mai făcut colega ei de birou, cum a fugit ea, acum cinci ani, cu soțul celei mai bune prietene, iar eu, pentru că nu intenționez să mă iert, am discutat despre falsa filozofie ce zace în ceea ce numim pompos „raportul calitate-preț”, cu referire la drujba pe care mi-am cumpărat-o online acum o săptămână, un subiect la fel de captivant. Astăzi, dat fiind faptul că nu puteam relua aceleași discuții docte despre telefoane, căști, mașini de spălat vase cu sim-

țuri, dialectica grozavă calitate-preț și ce vrăji a mai făcut colega mea de birou, am pus mâna pe telefoane și am început să frecăm ecranele de parcă am vrea să ne ștergem amprente digitale.

Lena s-a ridicat și a ieșit din încăpere, Alice și-a făcut de lucru cu adunatul ceștilor de pe măsuța din fața canapelei, Aurora s-a uitat încurcată la Vladimir, după care a spus calm:

— Oleg are dreptate, am devenit dependenți de confortul imediat, iar treaba aceasta nu este tocmai bună. Ideea cu săptămâna poveștilor este foarte interesantă și sper că nu ne-am pierdut deprinderea de a povesti. Până la urmă, creierul nostru este făcut și pentru alte scopuri decât adularea tehnicii care ne ușurează viața și judecarea celor din jurul nostru.

Discuțiile despre propunerea lui Oleg s-au prelungit până la ore târzii, dar, în cele din urmă, toți au fost de acord că o schimbare ar fi binevenită iar ideea cu săptămâna poveștilor nu era chiar atât de puerilă, așa cum o numise, extrem de neinspirat, Lena.

Amintirea acelei seri a făcut-o pe Aurora să zâmbescă. A ridicat capul și zâmbetul a dispărut când și-a zărit fața în oglindă. Părul, genele și sprâncenele au fost victimele colaterale ale tratamentului despre care nici medicii nu puteau spune exact dacă va fi eficient. Se obișnuise cu noua sa înfățișare. Îl ocolea pe Vladimir, nu voia să-l facă să creadă că trăiește cu un monstru sub același acoperiș. Nu a mai acceptat să doarmă cu el în aceeași încăpere, iar atingerile fizice erau doar o amintire. Uneori îl dorea până la limita

durerii fizice. A învățat din mers că oncologia este o știință a estimărilor, cea mai relativă dintre toate ramurile medicinei, mai relativă decât gerontologia. Singurul element de certitudine a fost stabilirea compoziției substanței ce îi era pompată periodic în corp pentru a ucide celulele rele, dar efectul nu era la fel de cert. Vor muri toate celulele rele? Vor muri înainte ca substanța să le omoare și pe cele bune? Care ar fi fost speranța de viață în lipsa terapiei? Toate aceste întrebări au rămas fără răspuns. În ciuda acestui fapt, a optat pentru tratament. Decizia i-a aparținut. Nu s-a consultat cu Vladimir. Își amintea ultima discuție avută cu el cu privire la înfățișarea ei. Și-a pierdut cumpătul și, cu voce ridicată, i-a reproșat lui Vladimir că privirea lui îi dă senzația că este întinsă pe o masă de beton, placată cu faianță albă, la morgă, iar el, chemat să o identifice, nu a recunoscut-o. Era atât de vie senzația, i-a spus Aurora cu reproș, încât simțea și bucata de lemn pe care autopsierul i-o strecurase sub ceafă. Vladimir a vrut să o ia în brațe, dar ea a făcut un pas în spate.

— Oprește-te, încetează să te mai chinui singură!, i-a spus bărbatul.

Aurora și-a acoperit fața cu mâinile și i-a strigat:

— Tu să te oprești, lasă-mă să-mi trăiesc moartea în tăcere și să mor!

Bărbatul, îngrozit de descriere și de reproșul femeii, i-a respectat toate deciziile privind intimitatea.

Pe Oleg și Alice i-au cunoscut la munte, într-o excursie ratată, cel puțin așa îi spunea Vladimir, deși a fost o excursie cât se poate de reușită prin prisma întâlnirii cu Oleg și Alice. Într-un sfârșit de noiembrie, au hotărât să plece la munte. Excursie neplanificată. Aurora obișnuia să spună că excursiile neplanificate sunt cele mai reușite. Vladimir nu a avut timp să echipeze mașina pentru iarnă, s-a bazat pe prognoza meteo, care nu avea nimic îngrijorător în ea. Înainte de a ajunge la destinație, pe un drum prin creierii munților, i-a surprins ninsoarea. O ninsoare neanunțată. Autovehiculul condus de Vladimir nu a mai putut înainta din cauza nămeților, care s-au adunat cu o viteză amețitoare. Aurora îl privea speriată de pe scaunul din dreapta. A urmat viscolul. Au oprit. Stăteau în mașină și priveau îngroziți cum scade nivelul carburantului în timp ce nămeții înghițeau autoturismul. Au coborât de două ori din mașină și au încercat să o elibereze din zăpadă, dar nu a fost posibil, viscolul era mult prea puternic, iar zăpada înghițea totul. În timp ce dădeau zăpada, tot mai multă zăpadă se aduna în jurul mașinii. Așa i-a găsit Oleg. Se întorcea din oraș, fusese să facă aprovizionarea săptămânală pentru cabana în care locuia împreună cu Alice, soția lui. Oleg a coborât din mașina lui de teren echipată cu niște roți imense și anvelope ce ar fi putut învinge și cei mai mari nămeți și a bătut la geamul înghețat al micului autovehicul în care stăteau zgribuliți Aurora și Vladimir. I-a luat la cabana lui. Alice le-a preparat o băutură fierbinte și tare, care i-a adus în simțiri. Au

stat la cabană până s-a potolit vremea, timp în care s-a legat o prietenie puternică între ei. A fost doar o chestiune de timp ca grupul să fie complet: Alice și Oleg, Peter și Lena, Vladimir și Aurora. Săptămâna de Crăciun petrecută la cabana lui Oleg a devenit evenimentul anului, iar din momentul în care s-a transformat în săptămâna poveștilor, a devenit asemeni unui ritual sacru.

Aurora stătea în fața oglinzii și se gândea la săptămâna poveștilor.

În ceilalți ani, ziua aceasta era una agitată, o agitație plăcută. Se ocupau de bagaje și selectau textele pe care urmau să le citească la săptămâna poveștilor. În ultima noapte, cea de dinaintea plecării, Aurora nu putea să doarmă, avea emoțiile unui copil care îl așteaptă pe Moș Crăciun. Amintirea plăcută s-a estompat și ideea morții a pus stăpânire pe ea. Uneori regreta că crescuse într-o familie modernă și nu beneficiase de o educație religioasă responsabilă, care să o ajute în această perioadă grea. S-a uitat din nou în oglindă. A oftat, a scos oglinda din perete și a așezat-o în spatele dulapului cu haine. Peretele fără oglindă i s-a părut mult mai prietenos.

S-a simțit murdară.

Se mai întâmplase să aibă brusc această senzație de murdărie, nu era pentru prima oară. A intrat în baie și s-a dezbrăcat. Știa că, imediat după senzația de murdărie, va simți mirosul de carne obosită. Oglinda mare din baie nu o putea scoate și nici nu o putea ocoli cu privirea. Amândoi hotărâseră să fie

foarte mare și să fie montată pe peretele din fața cabinei de duș. În timp ce făceau dragoste în cabina de duș, aruncau câte o privire în oglindă. Le plăcea să-și vadă trupurile luptându-se pentru trofeul plăcerii, un trofeu pe care îl obțineau amândoi. Acum, oglinda reflecta un schelet îmbrăcat într-o haină de piele umană cu câteva numere mai mare. Țesuturile i s-au topit rapid. A făcut sute de exerciții de imaginație. Încerca să vizualizeze celula defectă, cea care a declanșat toată nebunia. A stat ascunsă, exact ca o bombă cu efect întârziat. Oare avea din naștere celula criminală în codul căreia universul a strecurat secvența letală? A stat pitită atâția ani, a trăit cu și în ea, a asistat la tot ceea ce i s-a întâmplat, rău și bine, iar acum s-a activat și a început să se multiplice și să-i invadeze toate organele. Nici nu mai știa de când nu a mai simțit mâinile lui Vladimir mângâind-o pe sâni, pe coapse, pe gât, pe ceafă și umeri, de când în ea nu a mai intrat altceva decât lichidul acela oribil cu pretenții de agent terapeutic. După a treia ședință de chimioterapie, a încercat-o gândul abandonului. Voia să moară, să moară ușor, în somn, în timpul unui vis frumos, un vis ca o poveste frumoasă, una dintre poveștile citite în săptămâna poveștilor. Se gândea că poate va păcăli destinul și va rămâne în poveste. Corpul ei material, produsul defect al realității, va înceta să funcționeze, iar conștiința, căci doar ea mai conta, va rămâne în bucla unei povești frumoase. Vladimir a simțit că Aurora este pe punctul de a abandona cursa pentru viață și a rugat-o pe Alice să stea de vorbă cu

ea. Vladimir a ales între cele două prietene ale Aurorei, Alice și Lena. A preferat-o pe Alice, zeița tăcerii și a discreției. Aurora se izolase și de cele două prietene. Într-o dimineață de decembrie, mașina lui Alice a oprit în fața porții casei în care locuiau Aurora și Vladimir. Alice a urcat până în fața camerei în care se retrăsese Aurora împreună cu suferința ei și a bătut încet la ușă. Alice era o femeie retrasă, era înaltă, iar forma alungită a feței, asociată cu părul lung și negru, îi sporea imaginea de ființă eterică, aflată în trecere pe Pământ. Aurora, crezând că este Vladimir, a răspuns cu un *da* stins. Alice a apăsat pe clanță, a deschis ușa și a pășit în cameră. Nu s-a lăsat dărâmată de imaginea unei Aurore aflate pe marginea prăpastiei. S-a așezat pe pat, i-a mângâiat fața obosită de suferință și nehotărâre, a luat-o în brațe și i-a spus încet:

— Sunt aici.

Nu i-a recitat clișee: trebuie să lupti, avem nevoie de tine. Doar a ținut-o în brațe până în momentul în care corpurile lipite transmit semnale mai clare decât cuvintele rostite. Când Alice s-a ridicat, Aurora zâmbea și avea lacrimi în ochi.

— Mulțumesc, draga mea prietenă, i-a spus lui Alice, care a ieșit din cameră, a coborât în hol și, înainte de a pleca, i-a spus lui Vladimir:

— S-a decis, va lupta până la capăt.

Vladimir i-a mulțumit și a condus-o până la mașină. Alice l-a îmbrățișat, a urcat în mașină și a plecat. În timp ce mașina se îndepărta, Vladimir și-a amintit că Aurora, îndrăgostită de eleganța nobiliară

a prietenei sale, a căutat să afle semnificația numelui ei. A fost foarte impresionată să constate că numele Alice are semnificația de „nobil”, „noblețe” și „adevăr”.

În nopțile albe, de suferință, au existat multe momente în care a simțit nevoia să iasă din cameră, să coboare în camera lui Vladimir și să-i spună că îl iubește, dar și-a înfrânat această pornire. Nu era decât o umbră, umbra a ceea ce fusese cu câteva luni în urmă – iubirea vieții bărbatului a cărui lipsă o resimțea tot mai chinuitor. Vladimir îi respecta dorința de distanțare, îi lăsa spațiu suficient pentru a se lupta cu suferința, știa că orice urmă de manifestare protectivă o va irita. Câteodată, obișnuia să-și spună că Aurora s-a retras pe partea întunecată a lunii. Erau ca două fantome care bântuiau sub același acoperiș, dar nu și prin aceleași încăperi. Aurora ar fi dorit ca măcar în vis să se întâlnească cu Vladimir, era convinsă că în vis i-ar fi putut povesti despre toate sentimentele pe care le încercă, le-ar fi putut justifica, l-ar fi putut face să înțeleagă faptul că nu a ales o singurătate egoistă, ci una altruistă, deși nu era convinsă de acest lucru.

Mirosul a smuls-o dintre amintiri și a readus-o în baie.

A intrat precipitată în cabina de duș și a deschis robinetul la maximum. Jeturile de apă i-au lovit corpul din toate direcțiile. Doar așa, biciuită de apa fierbinte, reușea să se simtă vie, încă prezentă în realitatea în care existau Vladimir, Oleg și Alice, Peter și Lena. Săptămâna poveștilor urma să înceapă peste două zile, dar fără ea. Ar putea să participe doar Vladimir.

Ea ar rămâne acasă pentru a se lupta în continuare cu cancerul, cu corpul ei slăbit și cu toate senzațiile alterate care însoțesc ființa pe poteca spre neființă. Știa că Vladimir nu ar merge singur la cabană. „*Ce gând protest, și-a spus Aurora, cum să meargă singur, săptămâna poveștilor nu poate avea loc decât în prezența tuturor. Poate anul acesta va fi unul fără săptămâna poveștilor. Poate ultima săptămână a poveștilor s-a consumat în urmă cu un an.*” A luat un burete aspru, a turnat gel de duș pe acesta și a început să-și frece fiecare milimetru de piele cu ură. Își ura tot corpul, fiecare celulă, țesuturile și oasele. Apa curgea pe pielea capului, apoi cobora spre față. Șiroaiele de apă înspumate treceau peste pomeți și se reîntâlneau sub bărbie pentru a se scurge pe podeaua cabinei de duș. S-a gândit din nou la săptămâna poveștilor și a realizat că boala nu se limitează să omoare ființa, ci omoară tot ceea ce ține de ființă, ucide semnificația a tot ceea ce a însemnat atât timp cât a fost vie. Moartea lasă în urma ei un gol mai mare decât ființa. A închis robinetul și zgomotul apei a făcut loc zgomotului propriei respirații. Obosise, respira repede și zgomotos. A ieșit din cabină. S-a sprijinit de perete și și-a tras sufletul. Cu pași mici, pentru a nu aluneca, s-a apropiat de dulapul în care ținea deodorantele de corp, noile ei deodorante, cele cu miros strident, de vampă isterică. A luat unul la întâmplare și a pulverizat din belșug pe pielea ei înroșită de apa fierbinte și de contactul brutal cu buretele aspru. Mirosul era strident. Și-a repetat în gând: „*Mai bine a curvă decât a hoit.*” A îmbrăcat un

halat imens, a ieșit din baie și s-a prăbușit în patul mare, acolo unde se iubise cu Vladimir de nenumărate ori. Cu ochii închiși, a încercat să-și amintească de ultima săptămână a poveștilor. Avea doar flashuri pe care nu le putea ordona într-o succesiune coerentă cronologic. O vedea pe Lena râzând la o schiță umoristică scrisă de Peter și legată de îndatoririle lui casnice. Imaginea Lenei dispărea brusc și apărea Oleg citind de pe o tabletă, în timp ce Vladimir umplea paharele cu vin negru. S-a zărit și pe ea citind un text despre Crăciunul perfect.

Flashurile au scăzut în intensitate și au lăsat loc unui peisaj de iarnă.

Ningea cu fulgi mari peste cabana din inima pădurii. Ningea încet. Norii nu se grăbeau, aveau rezerve inepuizabile de timp și zăpadă. Liniștea era la ea acasă printre fulgii neobișnuit de mari și leneși. Munții străjuiau pădurea și cabana din centrul ei, nelăsând ca vântul să tulbure drumul fulgilor spre pământ. Pe vârfurile munților, se putea zări cum vântul spulbera zăpada, dar acolo era locul în care puterea vântului se oprea, nu putea pătrunde în căldarea naturală pe fundul căreia pădurea de brazi și cabana alcătuiau un peisaj decupat dintr-o poveste de iarnă, o poveste perfectă despre o iarnă perfectă. Perfecțiunea provoacă lacrimi de bucurie și fericire. Aurora plutea printre fulgii de zăpadă și plângea copleșită de starea de bine ce pusese stăpânire pe ea. După luni de suferință, era ca o eliberare și îi era teamă ca starea de bine să nu ia sfârșit. Nu mai era loc pentru boală, lacrimi, durere și